

Lze tedy míti za správné tvrzení zaměstnavatelovo, že účetnických prací nekonal vůbec, nýbrž zapisoval pouze denní tržbu do zvláštní knihy a že vůbec nebyl oprávněn samostatně disponovati.

Vezme-li se zřetel na vylíčenou činnost jeho v celku, sluší doznati, že byla hlavně činností manipulativní, fysickou, a že duševní práce, jež vedle ní podružně vykonával, jí pouze podporovaly.

Platí to zejména o účtech za prodané zboží, zápisech o denní tržbě, o korespondenci s hlavním závodem k vůli doplňování skladu i o inventuře, jež měla za účel zjištění neprodaných zásob; u všech těchto úkonů šlo o pouhé zápisy a konstatování určitých skutečností, jež nevyžadují zvláštní myšlenkové činnosti a slouží pouze na podporu hlavní práce fysické, prodeje zboží zákaznictvu.

Vyslovilo-li tedy ministerstvo pro sociální péči, že činnost Karla Váni nebyla převážně duševní a že tedy pojištěním povinen nebyl, shledal nejvyšší správní soud, že výrok ten jest ve shodě jak se skutečnými spisy prokázanými tak i s předpisy zákona.

Bylo tedy stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 385.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy):
* Výjimka stanovená v § 8, odst. 2 čes. řádu dávk. pro hypotekární věřitele neplatí pro vydražitele, který ručil za hypotekární pohledávku.

(Nález ze dne 19. dubna 1920 č. 854.)

Věc: Dr. Eduard Strass v Chrudimi proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Z převodu nemovitosti kn. vl. č. 422 kat. obce Slatiňany, kterou stěžovatel dne 17. prosince 1913 vydražil v exekuční dražbě za nejvyšší podání 4000 K a kupní smlouvou ze dne 2. května 1918 prodal manželům Čeňku a Antonii Linhartovým za 9900 K, vyměřena byla dávka z přírůstku hodnoty penízem 636 K 97 h a byla stížnost stěžovatelova proti tomuto předpisu naříkaným rozhodnutím zamítnuta.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud toto:

Spornou je pouze cena nabývací. Za základ pro vyměření přírůstku hodnoty vzato bylo nejvyšší podání, za které stěžovatel 17. prosince 1913 nemovitost vydražil, totiž 4000 K, stěžovatel však hájí stanovisko, že k tomuto nejvyššímu podání měla býti připočtena ještě částka 2441 K 30 h, se kterou vyšla hypotekární věřitelka Bankovní jednota v Chrudimi při dražbě na prázdno, za kteroužto částkou jí stěžovatel ručil, jí ji zaplatil a kterou mu bankovní jednota v Chrudimi dle postupní listiny z 6. února 1918 postoupila. Cena nabývací činila tedy 6.441 K 38 h a ta měla býti vzata za základ při vyměřování dávky.

Toto stanovisko neshledává nejvyšší správní soud v souhlase s názorem žalovaného úřadu správním.

Pokud jde o stanovení hodnot, jichž rozdíl tvoří dle § 5 dávk. ř. dávce podléhající přírůstek hodnoty, vychází dávkový řád ze zásady, že za zcizovací a nabývací hodnoty platí zjištěné ceny zcizovací a nabývací, tedy ceny, za něž nemovitost byla zcizena neb nabyta. Se zásadou tou souhlasí, pokud jde o hodnotu nabývací, předpis § 8, odst. 2, věty 1 dávk. ř., jenž stanoví, že bylo-li nemovitosti nabyto nucenou dražbou, platí za cenu nabývací docílené nejvyšší podání, tudíž zase jen cena, za niž nemovitosti skutečně bylo nabyto.

Výjimku z této zásady stanoví dávkový řád v citovaném předpisu ve prospěch hypotekárního věřitele, jenž nemovitosti nabyt nucenou dražbou v ten způsob, že za nabývací cenu uznává onu vyšší částku, která by ho v době nucené dražby byla uspokojila.

Znění této výjimky mluví jasně v neprospěch stanoviska stěžovatele. Pakliže zákon výslovně stanoví, že výjimku tu činí ve prospěch hypotekárního věřitele, nelze se přes toto znění přenést a nelze z něho vyvoditi, že výhoda přiznaná hypotekárním věřitelům přísluší i jiným vydražitelům, kteří hypotekárními věřiteli nejsou, nejméně pak vydražitelům, kteří jako stěžovatel vůbec nebyli v poměru věřitele k majiteli vydražené nemovitosti.

V době pro stanovení ceny nabývací rozhodné t. j. v době nucené dražby stěžovatel jako rukojmí za hypotekární pohledávku na vydražené nemovitosti vážnoucí byl prostě solidárním dlužníkem hypotekární věřitelky a nebylo tedy jeho právní postavení vůči nemovitosti, pokud se týče vůči jejímu majiteli identické s právním postavením hypotekárního věřitele.

Skutečný zájem jeho, aby mu z ručení toho nevzešla škoda, nestačí vzhledem k přesnému znění dávkového řádu nikterak, aby odůvodnil extensivní interpretaci sporného ustanovení dávkového řádu. I neknihovní věřitel dlužníka, který mimo nemovitost do dražby danou nemá jiného majetku, může koupí nemovitosti při dražbě pohledávku svojí krýti a přece nebylo by možno ustanovení § 8, odst. 2 dávk. ř. právem na něho vztahovati. Kdyby zákonodárce byl měl v úmyslu i neknihovního věřitele ohledně jeho pohledávky posuzovati dle § 8, odst. 2 dávk. ř., pak nebyl by do ustanovení toho přijímal slovo »knihovní« věřitel, nýbrž byl by užil pouze slova věřitel.

Vycházejce z těchto úvah shledal nejvyšší správní soud, že naříkané rozhodnutí odpovídá zákonu a zamítl proto stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 386.

**Policejní záležitosti: I. Ke skutkové povaze policejních pře-
stupků nevyhledává se zlý úmysl nebo zavinění. — II. Pro řízení ve vě-
cech policejně trestních neplatí zásada soustředovací a může proto strana
uváděti novoty i v řízení odvolacím. Zejména může také odvolati do-
znání učiněné v I. stolici a nelze okolnost zjištěnou jen tímto odvolaným
doznáním bráti pak za skutkový podklad rozhodnutí.**

(Nález ze dne 19. dubna 1920 č. 1717.)

Prejudikatura: K I.: nález ze dne 19. září 1919 č. 4433, sbírky č. 183; k II.: nález ze dne 30. května 1919 č. 2634, sbírky č. 113.